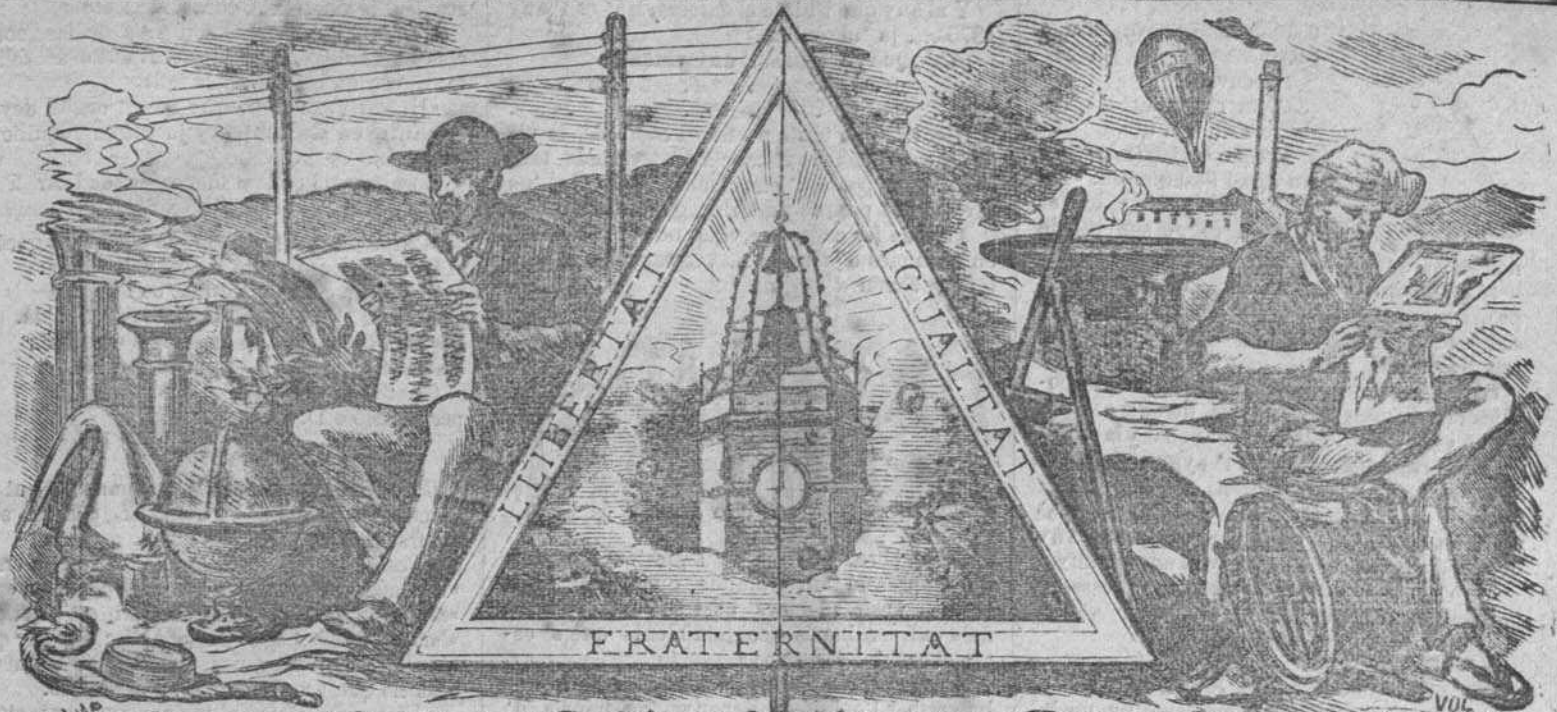

LA CAMPANA DE GRACIA

L'ANY QUE SE'N VA, Y L' ANY QUE VE.

¡Mestre, n' hi ha un tip de aquestas neulas! Parlo per experiència.

ANY NOU.

ny nou vida nova, diu lo ditxo.

¡Endavant!

¡Cóm endavant?... Endarrerera voliam dir.

Perque existeix també un ditxo llatí quediu: «*Nihil novum sub sole*», qu' es com si diguessim: res de nou passa que no haja sigut.

¡Ah! ¡Quante cambis en poch temps! ¡En poch temps quantas mutacions d' escena! Y sempre la mateixa comedia... y sempre 'l mateix desenllas!

Sempre, sempre, los catúfols de la cinia política fent lo mateix camí; los de dalt a baix, los de baix a dalt y 'lsuor del poble y la sanch del país, rajant d' ells com l' aygua que rega l' horta florida del *presupuesto*.

¡Bè n' hem vist de cosas en poch temps: bè n' hi ha d' anys que dihem sempre:—Any nou, vida nova: ¡bè n' es de vell aquest ditxo!

Y no obstant, gracias á la rahó expressada, per vell que siga, sempre es nou.

¡Ser espanyol es ser felis! ¿qui'n dupta?

Quan s' acosta Nadal se presenta un medi, no maesa segúr per xó, de ferse rich de la nit al dematí.

Compran un dècim, deixan passar uns quants dias roda per fi 'l bombo de la loteria, los números traquetejan dintre: entre 'ls números hi ha també lo del seu dècim ¡ay si fos mes pesat que 'ls altres!... s' obra la gola del bombo, per ella hi passa 'l número afortunat... los deu duros que s' han gastat ab lo dècim, se 'ls converteixen de repent en trenta mil duros.

Compran lo gall millor de la parada, prenen los *turrons* á arrobas, los distribueixen ab gran alegria entre 'ls seus amichs, perque la distribució del *turró* significa ditxa y alegria y bona fortuna, y l' endemà van á passeig en cotxo.

¡Ja son felissos!

Y aquest senzill procediment se repeteix cad' any.

Bè es veritat que una ditxa tant complerta, no s' fa extensiva als trescents ó quatrecentos mil espanyols que tenen part ó partida en la rifa de Nadal, sino que 's limita á deu ó dotze ó vint families afortunadas.

Pero qui 'ls quita á tots los restants lo gustarro de tirar plans anteriorment á l' estracció de la rifa?... ¿Qu' es creuen qu' es poch sabrós alló de dir: ab los trenta mil duros que haix de treure me faré una casa al ensauze, viuré en lo primer pis, tindrè cuyner, y entregantme á qualsevol negoci als cinch ó sis anys los trenta mil se m' harán convertit en cent ó cent cinquanta mil?...

¡Ah las ilusions son de vegadas mes dolzas que las mateixas realitats!

Y si aquestas cahuen com un castell de cartas á una lleugera bufada de la fortuna ¿no 'ns queda encare 'l remey de posarnos al lloch dels que han tret la grossa y de pensar lo modo com la distribuiriám?...

¡Oh! si... sí!... Pero á més d' aquestas emocions, tot espanyol ne té d' altres que valen tant ó mes que aquestas.

Anám á esplicarnos.

S' acosta l' any nou.

—Any nou, vida nova— diu tot bon espanyol: prep rinse á novedats.

L' un any se crida «viva la soberanía nacional.» ¡S' ho creyen l' any anterior que succehis d' aqueix modo?

L' altre any se diu: «Monarquía democrática» y ja tenen una nova sorpresa.

Lo que segueix, ja truca á la porta 'l rey democrata... A veure que tal será.

L' any que l' hi va 'l darrera ja 'l véu ferli la maleta y deixarnos sols.

Ja hi ha República... ¡Ah! Al últim ha vingut.

Y al any següent desapareix com per art d' encantament á una bufada de 'n Pavía.

Y al any que l' hi vé al darrera, qu' es l' any 1875.... ja 'u veuhen.

¡Ah! ¿Qué succehirá l' any vinent?..

Recorrém ab tanta pressa 'l camí de la vida, y es la nostra existencia tant variada, tant amena, tan plena d' emocions... que sino 'ns divertim es perque tenim un genit del diable.

Aixó de fer cada any vida nova, no passa en lloch mes d' Europa... ¡Espanyols! Alerta á no reventar d' orgull.

BATALLARAS

Pesa sobre nosaltres en aquestos moments una impressió tant profunda, que no han d' estranyar nostres lectors nostre silenci en vista dels extraordinaris aconteiximents que s' estan succehint á Espanya.

Al grau d' abatiment y de desconcert á que ha arribat l' opinió en Espanya, res hauria d' estranyarnos ja.

No obstant, tot nos estranya.

Callem ja que no's pot fer res mes, esperémy veurém.

Fets històrics.

Al partit republicà, l' hi cab la gloria d' haver restablert la disciplina en l' exercit, d' haver cridat la primera reserva, d' haver donat mando actiu á generals de totes procedencias, sen se distinció de partit ni d' opinió, á fi de acabar la guerra carlista y retornar á l' Espanya la desitjada pau.

Lo partit republicà volia en Espanya l' unió de tots los homes honrats: la seva bandera donava á tots sombra de concordia: olvit del pasat en aras de la llibertat y de l' honra de la patria.

Lo telégrafo anuncia grans nevadas per tota Espanya.

¡Quin hivern mes rigurós!...

No es estrany sentaixis que nevi dintre 'l cor de molts espanyols.

Ab aquest griso es qüestió de quedarse en rampats.

Lo capellá d' Alcabon que havia alsat un' altra partida per la Manxa, ha sigut alcansat y derrotat completament, deixant sobre del camp uns 100 ó 110 felligresos.

Després de la derrota es fama que deya: —Aixís s' alcansa la gloria! —De lo que ha succehit no 'n tinch cap bala de plom al fetxe.

Hi havia l' altre dia grans discussions per averiguar si la *Crónica de Catalunya* tornaria á dú 'l nom de *Corona*.

¡Ja 'u sabré aviat!

Diu un periódic que s' han enfonzat los ulls dol pont d' Enme, Galicia.

Hi ha ocasions en que perdre 'ls ulls es una gran ventura.

¿No es per exemple millor per una mare perdre 'ls ulls que contemplar las desgracias de un seu fill?

Ha sortit á la llum un folleto ocupantse de 'n Fortuny.

L' autor en ell nos fá saber que es fill de

Reus com lo gran artista: qu' ell y Fortuny son rossinyols nascuts en lo mateix niu, que han respirat las mateixas auras, etc., etc.

Un periódic local al ocuparse de las noticias biográficas del desconegut autor del folleto, retrén un quènto molt felis.

«Hi havia un pobre que plé d' orgull deya: —Entre en Rodschild y jo tenim 10 milions de duros.»

Nosaltres no podem menos de dedicar á la ciutat de Reus la següent excitació:

«Ciutat de Reus, bressol de dos grans genis, si bé n' has perdut un, l' altre es ab vida: de 'n Fortuny per la pérdua, no t' apenis que altres Fortunys viadrán tot deseguida. Per en Fortuny un monument no estrenis á altra fill téu mes alta gloria 'l crida.

Guarda del monument la suscripció, per alsarlo á D. Víctor Roselló.

Carta dirigida al assessí Kulmann, lo qui vá disparar lo tiro á n' en Bismark, per un seu confrare:

«Pesth 30 de octubre de 1874.—Germá »Kulmann: No t' espantis: ta empresa ha animatá moltas personas y á mi en particu »lar. Si no has pogut duria á efecte potser que »jo 'u logri: ta causa, ta idea es la mèva. »Confio que veurás cumplir l' assumpto.

«La nova arribará al teu coneixament, sigas »allá hont vulgas: es precis que la sápigas. »Busco tant solzament l' ocasió favorable: áni »mo donchs, ánimo y fora.

«Conservat bó: ben aviat sentirás parlá de »ton successor.

«Destrueix immediatament aquesta carta.»

Si 'n Bismark no canonisa á aquets catòlics ab un bon canó *Krupp*, no faltarà qui 'u fassa.

MANAMENTS DE LA LLEY DEL TERÇO.

Segons los fets ho atestiguan aquestos manaments son deu:

Primer: Amarás al Terso ab un amor tant intens, que per ell fins deixarás que 't naixi llana al clatell.

Segon: Tots los atropellos que cometre 't vinga bè, sobre tot que no 't desenydis de cometre'ls en nom seu.

Ters: Santifica las festas y també 'ls dias feyners, fes que treballin los burros mes per tú que no per ells.

Quart: Si 'l istèus pares son negres no hi tingas cap mirament: si no 'ls pots matá á disgustos, los matas de un bon hoiet.

Quint: No olvidis que per algo han de servir los fu-ells, y sobre tot no 'u olvidis quan cayga algun presoner.

Sisè: Quan entris á un poble busca sempre 'ls bons pamets: tractantse d' ateos y negres l' amor llibre es molt corrent.

Setè: Rapinya 'l que vejis, pensa que 'l món es de Déu, que 'l Terso aquí 'l representa y que tu els delegat seu.

Oclau: Quan te clavin llenya digas ab to satisfet: —Los hem dat una tunyina que no se 'n aixecan mes!

Novè: A la dona del próxim *aproximeti* bèn bé: la fruyta del hort dels altres es sempre fruyta excelent.

Desè: No desitjis may de ton probisme los béns: fet y fet val mes des'rubirlos per quitar mals pensaments.

Aquestos manaments s' enclouhen en dos manaments no mes: lo primè es corre l' Espanya per formarse un bon paquet; y 'l segon, un cop se tinga es fuji immediatament cap á Fransa, confessarse

cada mes dos cops ó tres,
donar-se a la bona vida
y esperar tranquilament
ab confiança de salvar-se,
l' hora de pujar al cel!

P. K.

REPICHS

¿Quina es la santa que en lo cel la fan viure
dalt del terrat?—Santa Coloma.

¿Y'l sant que Déu dona als pecadors, quan
compareixen a sa presència?—Sant Miquel.

¿Y'l sant que nada sempre?—Sant Delfí.

¿Y un sant que may es pobre?—Sant En-
rich.

¿Y'l sant que sempre es una cosa dels altres?
—Sant Es-téva.

¿Y'l sant que gasta mes boato?—Sant Fausto.

Un sabatè de un poble qu' era molt carlí,
parlava sempre contra l' igualtat.

Per Nadal hi havia la costum de fer un re-
galo al Rector, y 'l sabatè tenia la de regalar-
li unas sabatas.

Com a carlí y tacanyo, las encarregá al apre-
nent, y aquest, poch práctic, ne feu una de
mes llarga que l'altre.

Al véuren exclama'l sabatè:—Vaya un pas-
titxo! ¿Qué no 'u veus que son desiguals?

—Ay, ay! digué l'aprenent:—¿No es carlí
p r ventura 'l senyor Rector?

—Y qui ho dupta!

—Y donchs, jo he pensat que estava lo ma-
teix que vostè en contra de l'igualtat, y vel'hi
aquí!

Los capellans van fer anunciar pèl Brusi,
que desde primers d' any tornarian á dur so-
tana, mantén y barret de teula.

Los estrangers podran tornar á posar á las
estampas que 's refereixin á Espanya lo carac-
terístich trage d' aquesta gent.

Y 'ls economistas mes minuciosos, podran
apuntar en sa cartera la següent observació:

—Lo trage de paísá de un capellá espanyol
durá d' un any y mitj á dos anys.

Dintre del art com dintre de la política ha
fet grans progressos lo género realista.

La restauració del teatro del Liceo queda
completament terminada.

Es tan bunyol com avants y es de creure
que quan las plujas l'hi hajan rentat un poch
la cara, farà encare mes fastich.

Las restauracions basadas en una fatxada
tant mal ideada com la del Liceo son sempre
sumament difícils.

Á Espanya estém molt civilisats, deya un
rusco: tenim Guardia-civil, codich civil y guer-
ra civil.

No'u tenen todas las naciones.

La bolsa aquestos dias ha pujat.

Pero á pesar de tot no hi havia demandas.

De modo que'l diner qu'es sempre mes po-
sitiu que no 'l paper, l'hi deva: ¡Uy... uy...
uy...! ¡Comt' enfilas, noya, com t'enfilas!...

Pocas Pasquas com las d'aquest any haurán
estat tant d'enhoraboua 'ls restaurants.

¡Hi ha fondas de gran oportunitat!

Es molt probable que á Fornos hi haja un
cambi de cuyners.

A PACA.

Aixó ja de ratlla passa
y al mitj del cervell se 'm posa
el que, perque no tinch bossa
me traguesses de la casa
com si fos qualsevol cosa.

Are ton amor ja es cansa
mentres lo meu cor se es-quina
y estich prim com una lansa,
puig tot jo, soch una pinsa,
que se arruga com la pansa.

Com trovar dines me costa
me dius noya que ets molt casta,
y no vols casarte... ¡hasta!
puig veitj que si 'u fas á posta
te dich que ets de mala pasta.

Tu de paciencia n' tens poca
y un petit desdeny te pica,
y he sentit jo de la boca,
que una noya que està rica
ha de tenir cor de roca.

Noya que pensa aixis, peca:
te conia que dich jo, Paca,
que l' peu te n'vis se seca,
y encare que rica y maca
correrás de ceca en Meca.

Ja 'ls joves te han presa mida
com una dona de moda,
pér go 'l teu orgull olvida
o sino, no tindrás boda
mentres portis esta vida.

Aquí la ploma se 'm para
puig t' he dit la vritat pura:
pensa bé Paca, y repara
que 'ls anys passan y no 's cura
cap arruga de la cara.

LLICENCIAT DEL 69.

L' Ebro ha crescut tant aquestos últims dias
de temporal que fins va arribar á passar per so-
bre 'l pont de Logroño.

Aquest esperit d' anarquia que reyna tant
entre 'ls homes com entre las cosas es molt
horrible—dirá de segur algun home d' ordre y
sensat.

—Mirin qu' es molt! hasta 'ls rius arriban á
propassarse passejantse per sobre 'ls ponts
com si fossen personas realment.

FABULETA.

Una central d' aquelles del Padró
vá fer caure á un senyó;
y deya ab energia D. Pascual:
la centralisació que 'n fá de mall

R.

Un pagés d' *Aminfontaine* (Fransa) ha tro-
bat enterradas en un camp 600 monedas roma-
nas de plata.

Per ateo que siga aquest pagés, creurá ab
la resurrecció... de las monedas.

Los carlins del Nort van encare ab sos tra-
jes d' istiu.

Els si que podrian dir millor que ningú:—
¡Si qu' estém frescos!

CANTARELLAS.

Por cocas á Vilafranca,
Valencia per bons melons,
per vi pur lo Priorat
y Madrit sols per bunyols.

F. C. G.

Lo cor humá es un misteri
que may ningú ha penetrat:
mes depressa s' hi entraria
si fos un bon estufat.

L. r C.

No puch olvida 'l petó
que al llabi 'm vás fé a la nit,
ni molt menos are, Sió,
que una pansa m' hi ha sortit.

O. r O.

Días que davant de la lluna
vaig jurarte amor etern:

donchs mira, davant del sol
te desfaig lo jurament.

D. A.

Demanas que 'm casi ab tu,
dius que grans qualitats tens.
¿Que 't pensas que no 'm recordo
que avuy som los Ignocents?

P. B.

EX-VENTOS

Un pagés se presenta ab una carta á la má
al mestre d'estudi.

—Fassi'l favor de veure lo que 'm dihuen.

Eucare lo mestre no romp lo sobre, escl-
ma 'l pagés:

—Home, home, vagi ab cuidado ¿qué no la
podia llegir sense esqueixarla?

Un veterano tenia la mania de referir las
sèvas hasanyas, vingúes ó no vingúes á tom.

Veus aquí 'l medi de que 's valia.

Tot d' un plegat esclamava:

—¿Qu' es aixó? ¿No héu sentit? Sembla una
canonada!

—No hem sentit res.

—Dochs vaja, potser m' hauré equivocat...

Y á proposit de *canonadas*: en l'acció de Sant
Llorens dels Piteus, etc. etc.

Y ja la tenia armada.

Un jóve visitava ab molta freqüencia la ca-
sa de una senyoreta.

Com que may parlava de casori, la mamá
un dia vá embestirlo, dihentli.

—Escolti, Emilio, voste vé aquí á casa mè-
ya per casarse ab la noya ó ab altra intenció.

—Ah! senyora, respongué 'l jove molt seré:
ab altre intenció, ab altre intenció.

—M' estich pelant de fret, deya l' altre dia
un casat. Es un descuyt molt gran lo vostre
digué á las donas de casa sèva: no 'm puch
posar lo sobretodo, perque 'm llargueja: sem-
bla imposible tantas donas y que no pensén en
escursarme'l.

—Demá'l tens arreglat, diu la sèva muller.

—Avuy mateix te'l escurso anyadeix la ger-
mana.

—No passi cuydado, exclama la criada.

Acto continuo, vá la senyora, talla dos pams
al sobretodo, l'hi posa cinta y 'l deixa sobre
una cadira.

A la tarde'l veu la germana, l' escursa cosa
d' un pam, pensantse que ningú se 'n havia
cuydat y 'l deixa al mateix puesto.

Mes tart la criada 'l vén, ne talla cosa de
un pam també y 'l deixa allí mateix.

L'endemá hi vá l'home, y en lloch de sobre-
todo 's troba ab una jaqueta de torero.

En un quartel un tinent arresta á un soldat.
Un sargento veterano compleix l'ordre con-
duhintlo al calabosso.

¡Ira de Déu! exclama 'l soldat refunfunyant
¡Arrestarme á mí! ¡No sab per ventura que jo
soch de la mateixa fusta de que 's fabrican los
tinents!...

—Si noy; diu lo sargento: tindrás rahó 'l
dia en que 's fassan tinents de fusta.

Dos joves alts y bèn plantats, deyan un dia:
—Vaya! Nosaltres dos fem goig: som lo que
se'n diu uns grans homes.

—Poch á poch jo tinch alguns centímetros
mes que tu.

—Francament, noy, es l' únic que tens de
massa.

Deya un golut:

—No sé com hi ha ningú que 's casa. A mi.

la sola idea de tenir que partirme cada dia 'l diná ab un altre 'm mataria.

Un revenedor de grans l' endemà de casarse ab una dona, qu' ell se creya que l' aliviarà molt despatxant a la botiga, anà a fer una diligència.

Mentres l' amo era fora, entra un carreter, contracta dugas quarteras de blat de moro, ne tira una al carro y dihent: «Ja vindré per l' altra y ho trobarém» empen la marxa.

—Qué tal, diu lo marit al tornar a la botiga.

—Hi venut dugas quarteras de blat de moro.

—Y 'ls quartos?

—Se 'n ha endut una y 'ls pagarà quan vinga per l' altre.

—Pero, noya 'tu 'l coneixes?

—No.

—Y donchs? ¿Qué no véus que pot no tornar...?

—Si: que no torni: ell mateix, ¿no n' se ha deixat una quartera? Tant hi perdrà ell com nosaltres.

EPICRAMAS

Mossen Comellas demana sempre pel cult caritat, y a fe a més de un tarambana la tal patrya ha enganxat.

Pero ben mirat no ment, puig del que la gent l'hi dona vol un polisson decent comprarne a la majordona.

Id. i C.

Tenia un pobre cessant las solas tant foradadas, que hasta 's mudava las mitjas sense treure 's las saba'as.

D. E.

—Jo en lo teatro he fet papers qu'en Romea no ha fet may.

—¿Quins has fet?

—Lo de comparsa veyas si ell may ho ha estat!

T. DE S.

Disputavan ab passió pariant sobre 'ls anys d' edat, un qu' era sabi advocat y un burro procurat.

—Tu noy els mes vell que jo.

—T' equivocas, y perdona.

—¿Com que no? l' hem feta bona!

Jo 'n tinch trenta... y tu?

—Borrell

á trenta un burro es mes vell que á cinquanta una persona.

F. T.

—¿Es aquí 'l marquès d' Estrella?

—No: aquí es lo marquès de Oviedo.

—Donchs valga ben errat de comptes

—No, que vá errat de marquesos.

R.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Man remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls ciutadans Ralip, Guiera, Dos amichs, Dos escabellats y Gos de Mar.

Son arreglables las que han remés los ciutadans Mata-barrets y Caballero Artiguan.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, facils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans: Siort. Insertarem la pregunta. —Un pintayre no pot anarhi res. —Maxaire. Lo geroglífich si pot compondre 's ab signes d' impremta queda a l'ús: lo restant exceptada la fuga de vocals, no va prou bé. —Visnet de un frare. Tampoch nos agrada —Guiera. Una pregunta, epigrama y cantarelles bé: lo demás no 'n parlem. —Ralip. Aprofitarem lo questo y l' anagrama —Aquel. Hi anirà lo primer simit. —Aragones catalá. Lo mateix que 'l seu problema. —Roberto el Diavolo. Per marí de Déu, home: no 'ns enviis casals copiadats d' altres pñetos, que aixó d' apropiarse lo de s' altres 's carli y assaltres no 'n som. —Mata-barrets. Per las solucions va fer tart: de lo restant no podem aprofitarne mes que una pregunta y 'l problema matemàtic —Kiu-Kreu. No per la pregunta y 'l càlcul. —Dos gais. Es fuix lo que 'ns onvian. —Pastada mada y C. La solució de la xarada es

molt vella: lo demás no va. —Idem etc y C. Los sonets son poch purificats: la xarada perillosa. —Dos ximples. Hi anirà 'l primer questo y combinarem l' anagrama —Lau tibi Crospis. Si no tot, aprofitarem alguna cosa: en lo que 'ns demana per rahons especials, no podem compaure'l. —D. Mía y Nat. L' anagrama es aprofitable pero en una nova forma. —Ciutadans Dos Amichs Un Trempat de Reus, Un fray, Famosol, Fagpóm, Quimet, M. P. Sabadellench y Enrich Xarau. Lo qu' envian aquesta setmana no l'á per la Campaña. —Amrot. Lo sonet es poch purificat: lo questo que versifica, es molt vell. —Dos escabellats. L' poesia encara que ben versificada conte una idea massa adolzenada: insertarem anagrama, cantarelles y pregunta. —Pere Batero. Igual que la seva fuga de vocals y l' anagrama. —b. Jordi. Farem lo mateix ab la seva fuga-xarada: lo demás no. —Vicen ó. Hi anirà los geroglífichs: lo demás ja 'n veu —Pau dels Timbals. No podem aprofitarne mes que la primera cantarella. —Cómich d' Horta. Hi anirà 'l salt del caball. —j. Si desitja contestació sobre lo que 'ns diu de la setmana passada, repeteixi l' envio: no ho hem trobat: la segona pregunta hi anirà.

SOLUCIÓ

que correspon a lo insertat en l' últim numero de la Campana.

1.ª SALT DEL CABALL Y ENDAVINALLA:

Jo s' 'l nom de un cabecilla

que varen alusellar:

al lleó, l'leopard ó tigre

com a mi 'la pots nomenar:

Jo so aquell que per pochos quartos

solch donarte molt-bons talis;

mon bon pot mol bé aplicarse

al cabecilla Sevalis.

2.ª GEROGIFICH. — Sobre punts res hi ha escrit.

3.ª FUGA DE VOCALS:

Uns menjau turróns dels fias

y los altres d' Alicante,

mes lo que toca al carlins

sols menjau tot remugant.

4.ª FUGA DE CONSONANTS:

Per Toisan's y per Nadal

cada avella á son corral.

5.ª PREGUNTA 1.ª — La germana de la méva viuda.

6.ª Id. 2.ª — Los mestres de casas.

7.ª ANAGRAMA. — Robas — Sobra — Obras — Brosa — Arbós — Borsas — Sobur.

8.ª XARADA 1.ª — Se vi lla.

9.ª XARADA 2.ª — A gus-ti-na.

10.ª ENDAVINALLA — Taula de dinar.

Ha endevinat totes las solucions lo ciutadà Aquell; totes menos la 1.ª, Ralip; menos las 1.ª, 2.ª, 4.ª y 9.ª, Aragones

SALT DEL CABALL.

ta	no	llor,	si	Jo al	xo	o	rò
mi	ga al	ble	sa	bi ha	tur	re	tei
ab	no	ga	Nort.		sal	se al	molt
qua	temps	ra	gent	cló	vés	ta 'l	re
Ser	que	Pas	re 'l	has	eu	A 1	go
la	y es	tria	ya	ti	y	que	per
es	qu'en	tur	som	pa	xa.	cri	re
pbl	á	tra	ca	y	que	la	dei

FARINETAS DE BADALONA.

GEROGIFICH.

catalá; las 3.ª, 6.ª, 8.ª y 10.ª, Roberto el Diavolo, las 3.ª, 5.ª, 7.ª y 10.ª, Siort, las 3.ª, 4.ª, 5.ª y 10.ª, Un pintayre, las 3.ª, 5.ª, 6.ª y 10.ª, Mata-barrets, las 3.ª y 5.ª; Un esquiló y la 10.ª no mes, Mendre y Visnet de un frare.

FUGA DE VOCALS.

.n c.p. p.l.t.v.n l.s.p.n.s,
.n d.sp.l.l.t.v.n l.r.b.,
.n c.g. v.n l.s.l.l.r.s,
.s.n.c.r.l.q.v.n l.l.h.m.r

PERE BOTFRO.

FUGA DE CONSONANTS.

A.e.l.a a.a.a.a,
a.e.e.a a.a.a.a.

TRANQUILS DEL HOSPICI.

(La solució en lo próxim número.)

CALCUL ARITMETICH.

Un pare diqué á son fill: Quan vares néixe, jo tenia doble edat que ta mare; avuy tu tens la quinta part de la méva y 'l ters de la d' ella; y quan tindrás lo doble de la que ara tens, tindrás lo ters de la méva y la mitat de la seva.

¿Quans anys tenia 'l noy, quan aixó l' hi deya son pare?

AQUELL.

ANAGRAMA.

Un tot de la méva tot are jo 'ls valga á contar: un dia que ma quitxalla pareixian tot de gais per lo soroll y l' escandol, ella cremada hi anà y agafant al qu' está tot que es lo qui no corra tant vá 'cali nata tant tot, que fins a mi 'm va cremá.

Per cástich valga condemnaria á tenir que rumiar los cinch tots del anagrama que cinch lletres té en total: De tant rumia no menjava y se 'm va morir de fam.

DOS BALIGA-BALAGAS TARRASSENCHS.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quina es la cosa tamt delicada que ni sisquiera pot anomenarse sense que 's trenqui?

AQUELL.

2.ª ¿Quinas lletres hi ha al abecedari que l' una siga la mes curiosa y l' altra la mes aristocrática?

PAPANATAS.

(La solució en lo próxim número.)

XARADA

La dos-hu que tres-prima es quart-quart y molt fastigosa, sentne tot era ditxosa puig que feyan molts dinés, Estant un dia ab l' Ambrós dihent l' hu-cinch de una amiga vá una cinch-hu, la pessiga y l' hi arrenca un xiscle gros.

DOS AMICHS.

II.

La primera es una tot, la segona també n' es: de hu no 'n trobas mes qu' un, de dos sols un en un verb.

DOS ESCABELLATS.

ENDAVINALLA.

Tinch am y no pesco may tinch una polla y no 'n menjo, tinch boca, m' empasso vi y no me 'l bech, ni abell penso. Si algun cop pèl coll m' agafas no m' escanyas y 't serveixo. Apal si no m' endavinas lector, pots dir qu' els un cero.

PAU DELS TIMBALS.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULPO, 14.

1. Lopez editor. — Rambla del Mitj 20.